ECLI:LV:AT:2022:0701.A420141419.16.S
Lieta Nr. A420141419, SKA-211/2022
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
SPRIEDUMS
Rīgā 2022.gada 1.jūlijā

Tiesa šādā sastāvā: senatores Līvija Slica, Veronika Krūmiņa, Diāna Makarova

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu piešķirta un izmaksāta izdienas pensija tādā apmērā, kas pārsniedz /pers. A/ piešķirto vecuma pensiju, sakarā ar /pers. A/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 27.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicēja /pers. A/ vērsās Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūrā (turpmāk – aģentūra) ar iesniegumu, lūdzot piešķirt un izmaksāt izdienas pensiju tādā apmērā, kas pārsniedz pieteicējai pirmstermiņa kārtībā (kā politiski represētai personai) piešķirto vecuma pensiju.

Ar aģentūras 2018.gada 10.oktobra lēmumu Nr. 18/2404594 pieteicējas lūgums noraidīts.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

[3] Administratīvā apgabaltiesa ar 2020.gada 27.marta spriedumu noraidīja pieteicējas pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Apgabaltiesas spriedums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta neatliekamās medicīniskās palīdzības nodrošināšanā iesaistīto darbinieku izdienas pensiju likuma (turpmāk – Izdienas pensiju likums) 2.panta otrās daļas teksts neļauj pietiekami skaidri noteikt, vai šajā pantā minētais vecums būtu saistāms vienīgi ar likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmo daļu, vai būtu vērā ņemamas arī citas tiesību normas, kas paredz tiesības saņemt vecuma pensiju pirms šajā normā noteiktā vecuma.

Saskaņā ar Izdienas pensiju likuma 1.pantu likuma mērķis ir nodrošināt Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta darbiniekiem sociālo interešu aizsardzību, kompensējot viņiem darbspēju priekšlaicīgu zudumu. Šāds tiesību normas mērķis norāda uz to, ka izdienas pensija ir nepieciešama laika posmam līdz tiek sasniegts vecums, kas dod tiesības saņemt vecuma pensiju, bet pensijas mērķis nav sniegt papildu ienākumus laika posmā, kurā personai ir tiesības saņemt vecuma pensiju.

[3.2] Par priekšlaicīgu darbspēju zudumu var uzskatīt situāciju, ja persona zaudē darbspējas līdz vecumam, kas paredzēts likumā „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā. Šajā pantā norādītais vecums pēc būtības ir lielākais no iespējamiem tiesību normās noteiktajiem personas vecumiem, kas ierobežo vecuma pensijas saņemšanu.

Likuma „Par valsts pensijām" 11.panta ceturtā un sestā daļa un pārejas noteikumu 29.[1], 29.[2] un 60.punkti ir izņēmumi, kas piešķir tiesības noteiktām personu grupām doties pensijā pirms iepriekš minētā vecuma sasniegšanas. Šajās normās paredzētie pensionēšanās vecumi vienmēr ir mazāki par likumā „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā paredzēto, tāpat tie vienmēr ir saistīti ar vēl citu apstākļu konstatēšanu.

[3.3] Arī Izdienas pensiju likuma 2.panta otrās daļas izpratnē var noškirt priekšlaicīgās pensionēšanās vecumu (vai pensionēšanās vecumu ar atvieglotiem nosacījumiem) no likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā paredzētā vecuma sasniegšanas.

Savā ziņā likuma „Par valsts pensijām" 11.panta ceturtā un sestā daļa un pārejas noteikumu 29.[1], 29.[2] un 60.punktā paredzētās pirmstermiņa pensionēšanās tiesības konkurē ar regulējumu par izdienas pensiju, jo abi tiesību normās paredzētie regulējumi piešķir priekšrocības personai pirms likumā „Par valsts pensijām" vispārīgajā kārtībā noteiktā vecuma sasniegšanas saņemt sociālo nodrošinājumu no valsts. Šo privilēģiju savstarpējo konkurenci novērš pati persona, izdarot izvēli par viena no priekšrocību veida izmantošanu.

[3.4] Pieteicēja ir izmantojusi viņai piešķirtās tiesības pieprasīt vecuma pensiju piecus gadus pirms likumā „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā noteiktā vecuma sasniegšanas, pamatojoties uz pārejas noteikumu 29.[2]punkta noteikumiem, kas paredz šādas tiesības politiski represētajām personām. Līdz ar to tiesību izmantošana jau ir notikusi.

Likums „Par valsts pensijām" neparedz regulējumu, kas pieļautu pārskatīt vecuma pensijas piešķiršanas faktu. Apstāklis, ka tiesību normas neparedz iespēju personai pārskatīt šo izvēli, ja rodas citi apsvērumi vai labāki varianti, nav vērtējams kā likuma „robs".

[3.5] Pieteicējai nebija iespējas izvēlēties saņemt izdienas pensiju 2013.gadā. Tomēr Izdienas pensiju likums neparedz atpakaļ vērstu regulējumu, kas ļautu pārskatīt iepriekš izveidotās tiesiskās attiecības. Tas nerada Latvijas Republikas Satversmes 91. vai 109.panta pārkāpumu. Ja tiesiskie apstākļi ir atšķirīgi, tad ir loģiski sagaidīt, ka arī tiesiskie risinājumi būs atšķirīgi. Šādas atšķirības neveido vienlīdzības principa pārkāpumu.

[3.6] Izdienas pensiju likuma 5.panta sestās daļas regulējums ir saistīts ar apsvērumu, lai personai nesamazinās pensijas apmērs, pārejot no izdienas pensijas uz vecuma pensiju. Šāda pieeja balstās uz tiesiskās stabilitātes principu, proti, tiesību normu regulējums tiek veidots tādējādi, lai tas pēc iespējas neparedzētu krasu ienākuma līmeņa samazināšanos sociālā atbalsta gadījumos.

Šis princips ir iekļauts arī pie pārejas no invaliditātes pensijas uz vecuma pensiju un arī citās situācijās. Tomēr šāda regulējuma esība vēl neļauj izdarīt pārliecinošus secinājumus, ka šāds personām labvēlīgs regulējums būtu vēl vairāk paplašināms uz šajā lietā apskatāmo situāciju.

[3.7] Izdienas pensiju likuma 5.panta sestās daļas trešā teikuma tulkošana tādējādi, ka tiesības ir piešķiramas arī personām, kuras ir sasniegušas vecumu, kas dod tiesības uz vecuma pensiju, noved pie nozīmīgām pretrunām ar Izdienas pensiju likuma 2.panta otro daļu, kā arī 5.panta sestās daļas otro teikumu.

Ja atzītu, ka pieteicējas gadījumā ir piešķirama izdienas pensija, tad nav atrodami argumenti, kādēļ būtu pamats ierobežot ikvienai personai tiesības

saņemt izdienas pensijas daļu, kas pārsniedz vecuma pensiju, neatkarīgi no brīža, kad izdienas pensija (tās daļa) tiek pieprasīta.

Izdienas pensiju likuma 5.panta sestās daļas trešais teikums ir jāvērtē kā izņēmums no vispārējā principa, kas ietverts Izdienas pensiju likuma 2.panta otrajā daļā. Līdz ar to šo tiesību normu nevar tulkot paplašināti. Minētās normas paplašināta iztulkošana izjauktu likumā ietverto kopsakaru starp pamatnoteikumu un izņēmumu no noteikuma. Tādējādi tiesību normu sistēmiskā interpretācija faktiski nepieļauj tādu tiesību normu interpretāciju, kādu vēlas pieteicēja.

[4] Pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību par apgabaltiesas spriedumu, norādot turpmāk minētos argumentus.

[4.1] Apgabaltiesa nav nošķirusi gadījumus, kad pirmstermiņa pensionēšanās notikusi atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" 11.panta sestās daļas noteikumiem un kad pirmstermiņa pensionēšanās notikusi atbilstoši pārejas noteikumu 29.^{2}punkta noteikumiem.

[4.2] Apgabaltiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību normu interpretācijā, uzskatot, ka personas pirmstermiņa pensionēšanās un izdienas pensionēšanās ir savstarpēji konkurējoši tiesību mehānismi un ka noteicošais faktors ir pieteicējas izdarītā izvēle, kādēļ tai faktiski būtu jāuzņemas visi ar to saistītie riski. Pirmstermiņa pensionēšanās ir valsts morālā un tiesiskā garantija, kas pieteicējai pienākas kā politiski represētai personai, savukārt izdienas pensionēšanās ir garantija, kas pieteicējai pienākas kā piederīgai pie noteiktas profesijas. Ņemot vērā, ka pieteicēja ir gan politiski represētā persona, gan Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta neatliekamās medicīniskās palīdzības nodrošināšanā iesaistīta persona, pieteicējai pienākas visas ar to saistītās garantijas, un šīs garantijas nevar būt savstarpēji izslēdzošas.

[4.3] Apgabaltiesa nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 103.panta otro daļu, kā arī 154.panta pirmo un otro daļu. Apgabaltiesa nav ņēmusi vērā Labklājības ministrijas 2013.gadā izstrādāto koncepciju „Par izdienas pensiju piešķiršanu". Koncepcijā izteiktie priekšlikumi tika īstenoti, kad 2016.gada 1.janvārī spēkā stājās Izdienas pensiju likums. Tāpat apgabaltiesa nav ņēmusi vērā Saeimas 2019.gada janvāra pētījuma gala ziņojumu „Tiesību uz speciālo pensiju noteikšanas prakse Eiropā", no kura izriet, ka izdienas pensiju ir iespējams aplūkot kā papildienākumu gūšanas iespēju, jo izdienas pensiju saņēmēji ir strādājuši paaugstināta kaitīguma darba apstākļos un tāpēc ir pelnījuši saņemt par to atlīdzinājumu. Līdz ar to apgabaltiesa ir nepareizi interpretējusi Izdienas pensiju likuma 1.pantu.

[4.4] Apgabaltiesa ir nepareizi interpretējusi Izdienas pensiju likuma 2.panta otro daļu un citas minētā likuma normas, jo brīdī, kad pieteicēja vērsās iestādē ar lūgumu par izdienas pensijas piešķiršanu, pieteicēja vēl nebija sasniegusi vispārējo jeb pilno pensijas vecumu, kas noteikts likumā „Par valsts pensijām". No Izdienas pensiju likuma likumprojekta anotācijas skaidri izriet, ka termins „pensijas vecums" ir jāsaprot kā vispārējais jeb pilnais pensijas vecums, tādējādi vienīgais kritērijs izdienas pensijas saņemšanai ir, lai uz izdienas pensijas pieprasīšanas dienu vēl nebūtu sasniegts vispārējais jeb pilnais pensijas vecums. Nepiešķirot pieteicējai izdienas pensiju, tiek pieļauta sociālā nevienlīdzība, jo pieteicēja ir saņēmusi tikai viena veida pienākošo garantiju – kā politiski represētai personai, bet pieteicējas bijušie kolēģi saņem gan vecuma pensiju, gan vēl arī izdienas pensiju tādā apmērā, kas pārsniedz piešķirtās vecuma pensijas apmēru.

[5] Aģentūra paskaidrojumā par kasācijas sūdzību norāda, ka tā nav pamatota.

Motīvu daļa

[6] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējai, kura pirms Izdienas pensiju likuma spēkā stāšanās ir izmantojusi likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 29.^{2}punktā paredzētās tiesības pieprasīt vecuma pensiju piecus gadus pirms šā likuma 11.panta pirmajā daļā noteiktā vecuma sasniegšanas, ir tiesības uz izdienas pensiju (izdienas pensijas starpību, kas pārsniedz piešķirto vecuma pensiju).

[7] Tiesības saņemt izdienas pensiju ir atsevišķās profesijās vai amatos strādājošajiem, kam pēc noteikta laika nostrādāšanas konkrētajā darbā zūd profesionālās iemaņas vai darbs ir saistīts ar sociālo bīstamību un kas tādēļ šo darbu nevar veikt līdz valstī noteiktā vispārējā pensijas vecuma sasniegšanai.

Izdienas pensiju likuma anotācijā norādīts, ka Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta darbinieku darba vide un apstākļi neatliekamās medicīniskās palīdzības sniegšanas vietā pielīdzināmi darba apstākļiem, kādos savus pienākumus pilda Iekšlietu ministrijas padotības iestāžu nodarbinātie, kuri veic operatīvo darbību, t.sk. veic glābšanas darbus. Līdzīgi pastāv klimatisko apstākļu ietekme, notiek pārvietošanās ar operatīvo transportlīdzekli, darbinieki pakļauti dažādiem stresoriem, t.sk. citu personu agresīvai rīcībai. Šie riski pielīdzināmi arī pārējām nodarbināto grupām, kuras jau šobrīd saņem izdienas pensijas. Līdz ar to ir svarīgi pieņemt minēto likumu, kas nodrošinās, ka darbiniekiem būtu iespēja saņemt sociālās garantijas pirms darbspēju zuduma un tās izmantot, lai pielāgotos jaunajai situācijai (*http://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/4EE37F24A2221B90C2257D9B003EFC14?OpenDocument*).

Izdienas pensiju likuma, kas stājās spēkā 2016.gada 1.janvārī, 1.pantā ir definēts likuma mērķis – nodrošināt Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta (turpmāk – dienests) brigāžu ārstniecības personām, operatīvo medicīnisko transportlīdzekļu vadītājiem un ārstniecības personām, kuras pieņem izsaukumus un veic brigāžu operatīvo vadību (turpmāk — darbinieki), tiesības uz izdienas pensiju un noteikt tās piešķiršanas, aprēķināšanas un izmaksāšanas kārtību, garantējot darbiniekiem sociālo interešu aizsardzību, kompensējot viņiem darbspēju priekšlaicīgu zudumu, ko izraisījis dzīvības vai veselības apdraudējums, nodrošinot cietušajiem (saslimušajiem) neatliekamo medicīnisko palīdzību ikdienā, ārkārtas medicīniskajās situācijās un katastrofās.

Gan no Izdienas pensiju likuma anotācijas, gan no tā mērķa ir secināms, ka izdienas pensija ir Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta darbinieku sociālā garantija, lai kompensētu darbspēju priekšlaicīgu zudumu.

Līdz ar to nav pamatots kasācijas sūdzības arguments, ka apgabaltiesa nepareizi interpretējusi Izdienas pensiju likuma 1.pantu, norādot, ka izdienas pensijas mērķis nav sniegt papildu ienākumus personām, kurām ir tiesības saņemt vecuma pensiju. Savukārt pieteicējas minētie avoti – Labklājības ministrijas 2013.gadā izstrādātā koncepciju „Par izdienas pensiju piešķiršanu" un Saeimas 2019.gada janvāra pētījuma gala ziņojums „Tiesību uz speciālo pensiju noteikšanas prakse Eiropā" – nav uzskatāmi par pierādījumiem, kas būtu jāņem vērā un jāvērtē izskatāmās lietas ietvaros atbilstoši Administratīvā procesa likuma 103.panta otrajai daļai un 154.panta pirmajai un otrajai daļai, lai noskaidrotu Izdienas pensiju likuma mērķi. Minētā likuma mērķis ir skaidri definēts 1.pantā.

[8] Izdienas pensiju likuma 2.panta pirmā daļa noteic, ka tiesības uz izdienas pensiju ir darbiniekam, kurš: 1) sasniedzis 55 gadu vecumu un kura izdienas stāžs ir ne mazāks par 20 gadiem, no kuriem pēdējie pieci gadi nostrādāti dienestā; 2) neatkarīgi no vecuma atbilstoši Veselības un darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas slēdzienam ir atbrīvots no dienesta veselības stāvokļa dēļ un kura izdienas stāžs ir ne mazāks par 20 gadiem. Panta otrā daļa noteic, ka tiesības uz izdienas pensiju ir šā likuma 1.pantā minētajiem darbiniekiem, kas atbrīvoti no darba šajā dienestā pēc šā likuma spēkā stāšanās un nav sasnieguši likumā „Par valsts pensijām" vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu.

Tātad, lai saņemtu izdienas pensiju, jāizpildās vairākiem priekšnoteikumiem: sasniegts likumā noteiktais vecums – 55 gadi vai neatkarīgi no vecuma, ja darbinieks tiek atbrīvots no dienesta veselības stāvokļa dēļ; izdienas stāžs ne mazāks par 20 gadiem; kā arī darbinieks atbrīvots no darba dienestā pēc šā likuma spēkā stāšanās un nav sasniedzis likumā „Par valsts pensijām" vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu.

Pieteicēja norāda, ka apgabaltiesa ir nepareizi interpretējusi Izdienas pensiju likuma 2.panta otro daļu, jo pieteicēja uzskata, ka ar vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu ir jāsaprot likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmajā daļā paredzētais vecums, kuru pieteicēja atbrīvošanas no darba dienestā un izdienas pensijas pieprasīšanas brīdī nebija sasniegusi.

Minētais pieteicējas kasācijas sūdzības arguments nav pamatots turpmāk minēto apsvēru dēļ.

[9] Izdienas pensiju likuma 5.panta sestā daļa noteic, ka izdienas pensijas saņēmējam valsts sociālās apdrošināšanas vecuma pensija tiek piešķirta saskaņā ar likumu „Par valsts pensijām". Ar dienu, kad sasniegts likumā „Par valsts pensijām" vecuma pensijas piešķiršanai noteiktais vecums, līdz vecuma pensijas piešķiršanai tiek pārtraukta izdienas pensijas izmaksa. Pēc vecuma pensijas piešķiršanas izdienas pensijas izmaksu atjauno, samazinot to par piešķirtās vecuma pensijas apmēru. Arī šā likuma 9.panta otrā daļa noteic, ka izdienas pensijas izmaksu pārtrauc vai tās apmēru groza šajā likumā noteiktajā kārtībā, ja izdienas pensijas saņēmējam tiek piešķirta vecuma pensija saskaņā ar likumu „Par valsts pensijām".

No minētajām tiesību normām secināms, ka, izdienas pensijas saņēmējam sasniedzot vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu, izdienas pensijas izmaksa tiek pārtraukta. Kad izdienas pensijas saņēmējam tiek piešķirta vecuma pensija saskaņā ar likumu „Par valsts pensijām", izdienas pensijas apmērs tiek grozīts, samazinot to par piešķirtās vecuma pensijas apmēru. Minētās tiesību normas kopsakarā ar Izdienas pensiju likuma 2.panta otro daļu arī liecina par to, ka izdienas pensija tiek piešķirta tikai gadījumā, kad vēl nav piešķirta vecuma pensija.

[10] Izdienas pensiju likuma 2.panta otrajā daļā nav norādīta konkrēta likuma „Par valsts pensijām" norma, tāpēc nav pamata ņemt vērā tikai likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmo daļu, kā to uzskata pieteicēja, nevērtējot to sistēmiski.

Likuma „Par valsts pensijām" 11.panta pirmā daļa noteic vispārējo vecumu, no kura ir tiesības uz vecuma pensiju, proti, 65 gadu vecumu, ņemot vērā minētā likuma pārejas noteikumu 8.[1]punktā noteikto vecuma pensijas piešķiršanai nepieciešamo vecumu attiecīgajā kalendāra gadā. Taču likumā „Par valsts pensijām" ir paredzēti arī vairāki gadījumi, kad personai ir tiesības vecuma pensiju pieprasīt pirms 11.panta pirmā daļā noteiktā vecuma sasniegšanas (11.panta ceturtā un sestā daļa, pārejas noteikumu 29.[1], 29.[2] un 60.punkts). Minētajās tiesību normās ir paredzētas tiesības, nevis pienākums pieprasīt vecuma pensiju pirms vispārējā pensionēšanās vecuma sasniegšanas, līdz ar to tā ir katras personas izvēle, vai šīs tiesības izmantot. Taču, ja persona izvēlas izmantot kādu no likumā paredzētajām tiesībām pieprasīt pensiju pirms vispārējā pensionēšanās vecuma sasniegšanas, tad vecums, no kura ir tiesības uz vecuma pensiju, tiek noteikts atbilstoši attiecīgās normas noteikumiem, piemēram, divi gadi pirms vispārējā pensionēšanās vecuma (11.panta sestā daļa un pārejas noteikumu 60.punkts) vai pieci gadi pirms vispārējā pensionēšanās vecuma (11.panta ceturtā daļa, pārejas noteikumu 29.[1] un 29.[2].punkts). Tādējādi ar likumā „Par valsts pensijām" vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu ir saprotams ne tikai vispārējais pensionēšanās vecums, bet arī konkrētais pirmstermiņa pensionēšanās vecums, ja persona ir izvēlējusies izmantot šādas tiesības.

Pieteicēja kasācijas sūdzībā norāda, ka apgabaltiesa neesot nošķīrusi gadījumus, kad priekšlaicīga pensionēšanās notikusi atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" 11.panta sestās daļas noteikumiem un kad pirmstermiņa pensionēšanās notikusi atbilstoši pārejas noteikumu 29.[2]punkta noteikumiem. Taču pieteicēja nav paskaidrojusi, kāda minētajam argumentam ir nozīme izskatāmās lietas kontekstā.

Lietā konstatēts, ka pieteicējai kā politiski represētai personai likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 29.[2]punkta (*Politiski represētajām personām, kuru stāžs nav mazāks par 30 gadiem, ir tiesības pieprasīt vecuma pensiju piecus gadus pirms šā likuma 11.panta pirmajā daļā noteiktā vecuma sasniegšanas*) kārtībā no 2013.gada 23.februāra piešķirta vecuma pensija, nevis priekšlaicīgi pensionējusies atbilstoši likuma „Par valsts pensijām" 11.panta sestās daļas noteikumiem. Tas nozīmē, ka pieteicēja ir izvēlējusies izmantot tiesības pieprasīt vecuma pensiju piecus gadus pirms vispārējā pensionēšanās vecumu, tātad pieteicēja konkrētajā gadījumā ir sasniegusi vecuma pensijas piešķiršanai noteikto vecumu pirms Izdienas pensiju likuma spēkā stāšanās. Minētais savukārt nozīmē, ka neizpildās viens no priekšnoteikumiem izdienas pensijas piešķiršanai.

[11] Likuma „Par valsts pensijām" 3.panta otrā daļa noteic, ka personai, kurai vienlaikus ir tiesības gan uz šajā likumā noteikto valsts pensiju, gan uz pensiju, ko izmaksā no valsts budžeta saskaņā ar citu likumu, piešķir vienu pensiju, ņemot vērā šīs personas izvēli, ja citos likumos nav noteikta citāda kārtība.

No minētās tiesību normas kopsakarā ar Izdienas pensiju likumu secināms, ka gadījumā, ja personai vienlaikus ir tiesības uz vecuma pensiju pirms vispārējā pensionēšanās vecuma un izdienas pensiju, persona var izvēlēties, kuru no pensijām saņemt, taču personai var tikt piešķirta tikai viena pensija.

Pieteicēja un apgabaltiesa pareizi ir norādījušas, ka 2013.gadā pieteicējai nebija iespējas izvēlēties starp vecuma pensiju un izdienas pensiju, jo Izdienas pensiju likums vēl nebija stājies spēkā. Taču nav pamatots pieteicējas arguments, ka pieteicējai pienākas abas sociālās garantijas, jo viņa ir gan politiski represētā persona, gan Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta neatliekamās medicīniskās palīdzības nodrošināšanā iesaistīta persona un šīs garantijas nevar būt savstarpēji izslēdzošas.

Lai saņemtu izdienas pensiju, ir jāizpildās Izdienas pensiju likumā paredzētajiem priekšnoteikumiem. Kā to pamatoti konstatējusi apgabaltiesa, izskatāmajā gadījumā neizpildās visi priekšnoteikumi izdienas pensijas piešķiršanai pieteicējai, jo pieteicēja jau saņem vecuma pensiju. Apgabaltiesa arī pamatoti norādījusi, ka Izdienas pensiju likuma normas neparedz iespēju personai, kura jau saņem vecuma pensiju, piešķirt izdienas pensijas daļu, kas pārsniedz vecuma pensijas apmēru. Minētais nav uzskatāms par likuma robu, kā arī tas neatbilst Izdienas pensiju likuma mērķim. Līdz ar to nav pamatots pieteicējas arguments par vienlīdzības principa neievērošanu.

[12] Ievērojot iepriekš minēto, Senāts atzīst, ka apgabaltiesa ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, līdz ar to nav pamata apgabaltiesas sprieduma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta pirmās daļas 1.punktu un 351.pantu, Senāts

nosprieda

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2020.gada 27.marta spriedumu, bet /pers. A/ kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

L. Slica V. Krūmiņa D. Makarova